

Arrest

nr. 343 656 van 26 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad heeft in een beschikking van 24 februari 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoeker, die verklaart de Vietnamese nationaliteit te hebben, dient beroep in tegen de beslissing “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 5 september 2025 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) vast en concludeert hij dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

3.1. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op verzoekers laattijdig beschermingsverzoek in België, het gegeven dat hij nalaat zijn identiteit te staven, zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de reisroute en zijn nalaten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Hongarije en Duitsland.

Vooreerst wordt er door de verwerende partij met reden gewezen op de laattijdigheid van zijn beschermingsverzoek: "[XXX] diende u laattijdig een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zo kwam u aan in België in oktober 2024, maar diende u pas een asielaanvraag in op 13 januari 2025 (CGVS, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd zei u dat u geen adres had om asiel aan te vragen (CGVS, p. 8) wat geen afdoende verklaring is aangezien u zonder een vast adres een verzoek om internationale bescherming kan indienen. Een dergelijke houding kan dan ook maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen."

Ook merkt de commissaris-generaal op terechte wijze op dat verzoeker nalaat zijn identiteit te staven: "[XXX] wist u uw identiteit niet aan te tonen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Zie Vragenlijst CGVS, 28 april 2025) en tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U legt dan ook geen enkel identiteitsdocument neer. Omtrent het paspoort verklaarde u stereotiep deze te zijn verloren in België (CGVS, p. 4). U heeft het verlies hiervan echter nooit aangegeven waardoor dit niets meer is dan een blote bewering die u op geen enkele manier aantoonst (CGVS, p. 4). Uw identiteitskaart zou zich in Vietnam bevinden (CGVS, p. 3). Gevraagd naar kopieën van uw paspoort en identiteitskaart zei u dat u geen kopie had van uw paspoort, maar uw familie in Vietnam ging contacteren omtrent een kopie van uw identiteitskaart (CGVS, p. 3-4). Het CGVS heeft tot op heden niets mogen ontvangen."

In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoeker dat een formele vertraging geen reden mag zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade te negeren en dat het ontbreken van officiële documenten op zich geen afdoende reden kan zijn om de geloofwaardigheid te verwerpen en dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd voer zijn gegevens. Hij herhaalt louter zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud, waarmee hij geen afbreuk doet aan bovenstaande pertinente vaststellingen. Hij verwijst verder naar rapporten waaruit blijkt dat Vietnamese migranten in irreguliere circuits vaak hun documenten verliezen en dat hij behoort tot de Vietnamese vissersgemeenschap, waarvan velen om identieke redenen eenzelfde migratiepad volgen, en pas later asiel aanvragen eenmaal zijn gemeenschapsnetwerken en meer vertrouwen in de procedure hebben. De Raad wijst er vervolgens op dat de asielinstanties overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van een verzoeker om internationale bescherming verklaringen en

waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij. In de bestreden beslissing concludeert de verwerende partij terecht dat verzoeker nalaat enig begin van bewijs van zijn identiteit of nationaliteit voor te leggen en hier geen plausibele verklaring voor kan geven. In voorliggend verzoekschrift herhaalt verzoeker louter dat hij zijn paspoort verloor en dat zijn familie een kopie van zijn identiteitskaart zou nasturen, maar dat dit door communicatieve moeilijkheden nog niet mogelijk was. Heden liggen nog steeds geen identiteitsdocumenten voor.

Hierbij wijst de Raad in navolging van de verwerende partij op de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen omtrent zijn reisweg. In voorliggend verzoekschrift herhaalt hij zijn verklaringen, stelt hij dat de door hem beschreven reisroute overeenkomt met de gedocumenteerde migratiecorridors van Vietnamese arbeiders die via smokkelnetwerken door Centraal-Europa reizen en dat deze tegenstrijdigheden geen afbreuk mag doen aan de algemene geloofwaardigheid. Evenwel voert hij hiermee geen dienstig verweer tegen de pertinente vaststellingen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij Vietnam verliet in april 2024 (Verklaring DVZ, 28 april 2025, vraag 33) terwijl hij op het CGVS zei in januari 2024 Vietnam te hebben verlaten (NPO, p.7), en het gegeven dat hij geen enkel begin van bewijs neerlegde ter staving van zijn reisweg (NPO, p.8).

Vervolgens bemerkt de commissaris-generaal op terechte wijze inzake het feit dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende in Hongarije en Duitsland: "Het gegeven dat u verschillende Europese landen doorkruiste en maandenlang verbleef zonder er bescherming aan te vragen (CGVS, p. 7-8) getuigt van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliel dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid." Verzoeker repliceert dat de keuze om asiel aan te vragen in een specifiek land contextueel moet worden beoordeeld. Hij stelt dat het feit dat verzoeker pas in België bescherming aanvraagde, in een gekende migratiedynamiek past. Verder wijst hij op algemene landeninformatie inzake de situatie in Hongarije waarbij het gebrek aan bescherming en de schendingen wordt aangetoond. Verzoeker vervolgt dat indien de Belgische autoriteiten van oordeel waren geweest dat hij daadwerkelijk bescherming kon genieten in Hongarije, zij een Dublin-overdracht hadden kunnen organiseren. Dat dit niet gebeurd is, vormt een impliciet erkenning dat dit land geen effectief bescherming biedt.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee geenszins dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten en een afdoende verklaring kunnen bieden voor het feit waarom hij pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekers afwachtende houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De Raad benadrukt hierbij dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu. Verzoekers afwachtende houding, waaronder zijn verblijf van vier à vijf maanden in Hongarije en drie à vier maanden in Duitsland, kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn niet-gestaafd betoog dat België impliciet erkent dat er geen effectieve bescherming geboden wordt in Hongarije omdat er geen Dublin-overdracht plaatsvond, geenszins valabele elementen bijbrengt die het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat geldt in het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kunnen weerleggen.

3.2. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een sociale groep van vissers die zowel economisch als sociaal zijn verpletterd door het milieuschandaal en door het ontbreken van rechtsbescherming. Hij meent dan ook dat zijn vrees voor vervolging bij terugkeer reëel is, gezien zijn lidmaatschap van een gestigmatiseerde en gemarginaliseerde groep.

De Raad kan het betoog van verzoeker niet bijtreden. Immers, daar waar hij aanvoert te behoren tot de sociale groep van "vissers die zowel economisch als sociaal zijn verpletterd door het milieuschandaal en door het ontbreken van rechtsbescherming" herinnert de Raad eraan dat het begrip sociale groep in de zin van het

Vluchtelingenverdrag nader wordt uitgewerkt in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, dat vereist dat twee voorwaarden cumulatief zijn vervuld: ten eerste, moeten de leden van de groep een “angeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden”, of een kenmerk of geloof delen “dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”, en ten tweede, moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat hij in zijn directe omgeving als “afwijkend” wordt beschouwd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vermeende behoren tot een sociale groep omschrijft als dat van “vissers die zowel economisch als sociaal zijn verpletterd door het milieuschandaal en door het ontbreken van rechtsbescherming”. De door verzoeker gegeven omschrijving berust evenwel op socio-economische omstandigheden die inherent veranderlijk zijn, zoals de financiële situatie. Dergelijke socio-economische omstandigheden kunnen op zichzelf niet worden beschouwd als aangeboren of onveranderlijke kenmerken, noch als kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit van verzoeker dat niet van hem kan worden verwacht dat hij deze opgeeft.

Verzoeker maakt voorts hoe dan ook niet aannemelijk dat de door hem omschreven categorie van personen in Vietnam een eigen identiteit heeft omdat hij in zijn directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De door hem aangehaalde landeninformatie en rapporten wijzen hier, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, ook alleszins niet op.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift voorts geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij als lid van deze sociale groep het slachtoffer zou zijn van structurele discriminatie, en dat overheidssteun ontbreekt en dat slachtoffers die protesteren, onderdrukt worden. De loutere verwijzing naar informatie van algemene aard van onder meer Human Rights Watch over de protestacties na de milieuramp volstaat allerminst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit reëel risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Bovendien kan uit verzoekers verklaringen niet afgeleid worden dat hij ooit deelnam aan protestacties of dat hij hierdoor in het vizier zou zijn gekomen van de nationale autoriteiten.

Waar verzoeker nog betoogt dat zijn situatie niet kan worden herleid tot een zuiver economisch probleem, aangezien de armoede en schuldenlast rechtstreeks voortvloeien uit de Formosa-milieuramp van 2016, stelt de Raad vast dat hij pas zes jaar later, eind 2023, uit Vietnam vertrokken is, en dat hij verklaarde dat de vissen van zijn ouders dan wel stierven door giflozing maar dat hij geen verdere problemen kende hierdoor (NPO, p.10). Hij herhaalt tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook duidelijk dat hij Vietnam verliet omwille van economische redenen en haalde hij verder geen andere redenen voor zijn vertrek aan (NPO, p.9).

Wat er ook van zij, verzoeker toont verder niet aan dat hij niet op de bescherming van zijn nationale autoriteiten zou kunnen rekenen indien hij problemen zou ondervinden bij terugkeer naar Vietnam, temeer hij verklaarde dat hij Vietnam enkel verlaten had omwille van economische redenen (NPO, p.6 en 10). Zo stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins concrete elementen bijbrengt waaruit zou blijken dat de Vietnamese autoriteiten hem geen bescherming zouden kunnen bieden, te meer hij verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de Vietnamese autoriteiten noch politieke activiteiten te hebben uitgevoerd of te zijn gearresteerd (AD CGVS, map DVZ met vragenlijst DVZ van 28 april 2025; NPO, p.7 en 9). Aldus brengt verzoeker geen gegronde reden bij waarom hij zich niet zou kunnen beroepen op de hulp en bescherming van de Vietnamese autoriteiten.

3.3. In zoverre verzoeker zich hierbij beroept op de slechte economische omstandigheden in Vietnam, benadrukt de Raad dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de preciaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids-

niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke over vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoeker toont niet aan dat de socio-economische situatie in Vietnam het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien, te meer hij verklaarde dat hij in Vietnam gewerkt heeft als visser (NPO, p.6). Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoeker nog een netwerk heeft bij een terugkeer naar Vietnam daar hij verklaarde dat zijn familie nog in Vietnam verblijft en werkt, en hij contact heeft met zijn familie (NPO, p.6-7).

Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd.

4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op de rapporten over de mensenrechtensituatie in Vietnam, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in Vietnam niet volstaat om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond, en verzoeker blijft hier, gelet op voorgaande vaststellingen, in gebreke.

5. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en artikel 149 van de Grondwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoeker evenmin aantoont dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. MAES TORRES LOREDO